

Kā gērbjamies?

Bet, pirms nāca ticība, mēs bijām ieslēgti bauslības važās līdz brīdim, kad bija jāatklājas ticībai, un tā tad bauslība ir bijusi mūsu audzinātāja līdz Kristum, lai ticībā mēs tiktu attaisnoti. Bet, kad ticība atnākusi, mēs audzinātājam vairs neesam pakļauti.

Ticībā uz Jēzu Kristu jūs visi esat Dieva bērni, jo jūs visi, kas esat uz Kristu kristīti, esat ietērpti Kristū. Tur nav ne jūda, ne grieķa, tur nav ne verga, ne brīvā, tur nav ne vīrieša, ne sievietes – jūs visi esat viens Jēzū Kristū. Un, ja jūs piederat Kristum, jūs esat Ābrahāma pēcnācēji, mantinieki pēc apsolījuma.

Gal. 3,23-29

Mīļā draudze!

Tik tiešām, laiki mainās! Ja padomju laikos vara centās visādi ierobežot Jāņu svinēšanu, tad šodien mēs sūdzamies par pārlieku lielu brīvību. 1961.gada 24.jūnijā kā oficiāla direktīva parādījās "Cīņas" ievadraksts, kurā rakstīts: „*Par novecojušu, laika garam neatbilstošu ieražu atzīstama Līgo svētku jeb Jāņu svinēšana. Laikmetā, kad padomju cilvēks liek pamatus dižajai komunisma celtnei, nepareizi un nelietderīgi būtu celt godā pagānu ieražas. Darbaļaužu audzināšanā ir izmantojamas tikai progresīvās tradīcijas. Protams, ka svinēt vai nesvinēt ir katra pilsoņa personiska darīšana. Bet valsts un sabiedrības atzinību un atbalstu var izpelnīties tikai progresīvi jaunā laika svētki un svinības.*”

Šodien cilvēkiem ir pilnīgi vienaldzība, ko valsts politika saka par Jāņiem. Lielveikali priecājas, ka cilvēki pērk sieru, desas un alu uz nebēdu. Cilvēki paši var lemt, ko vēlas darīt – svinēt vai nesvinēt, piedzerties vai būt skaidrā, dziedāt Līgo dziesmas vai klausīties koncertu. Un tomēr daudziem liekas, ka tā brīvība ir aizgājusi pārāk tālu. Daudzi vairs nezina robežas, piedzeras līdz *kliņķim*, apdedzinās, noslīgst, izraisa avārijas utt. Ne par velti valsts tērē lielu naudu reklāmas kampaņai, lai brīdinātu no braukšanas reibumā. Tā mēs esam nonākuši no varas patvaļas visatļautībā.

Ja ir pārāk daudz ierobežojumu un aizliegumu, cilvēki to izjūt kā apspiešanu un vardarbību, un sāk pretoties, vai vismaz klusībā protestēt. Toties visatļautība var novest pie briesmīgām sekām un mēs sākam jautāt, vai tomēr nevajag stingrāk kontrolēt, pārbaudīt un ierobežot brīvību. Laikam jau vissaprātīgāk būtu, ja mēs mācētu atrast līdzsvaru starp šīm abām galējībām, starp uzspiestu kontroli un pārprastu brīvību.

Galu galā tieši par šo spriedzi runā arī apustuļa Pāvila vēstule galatiešiem. Protams, Pāvils lieto vārdus un jēdzienus, kas mums ir sveši, jo mēs dzīvojam citā laikā un citā kultūrā. Un tomēr pati būtība nav mainījusies. Pāvils raksta šo vēstuli *Galatijas* apgabala draudzēm, kuras viņš pats bija dibinājis. Viņš ir ļoti satraukts par jaunākajām ziņām, kuras viņš saņēma no tuviem cilvēkiem. Galatijas draudzēs esot ieradušies pārstāvji no Jeruzālemes, kas mācīja pavisam savādāk nekā Pāvils to bija darījis. Šie pārstāvji apgalvoja, ka nepietiek ar to, ka bijušie pagāni tic Jēzum un tiek kristīti. Ir nepieciešama vēl apgraizīšana, un pēc tam ir jāievēro visi baušļi, kurus ievēro arī jūdi. Pāvils ir lielā neizpratnē par šādu attieksmi un mēģina galatiešu draudzes locekļus pārliecināt, ka šāda rīcība ved uz iekšēju verdzību, noliedzot to brīvību, ko dod ticība Kristum. Tātad, kas ir galvenais – bauslība un noteikumi, vai brīvība un pašlaušanās?

Gan viņa pretinieki, gan pats Pāvils argumentē ar Bībeli. Tie, kas uzstāja uz to, ka arī pagāniem ir jāievēro apgraizīšana, sabats, šķīstīšanās rituāli, košera ēdiens, norādīja uz attiecīgām Bībeles vietām Vecajā Derībā. “*Tā ir rakstīts, tāds ir Dieva vārds! Kas tas Pāvils tāds ir, ka viņš iedomājas atcelt Dieva dotos norādījumus? Ja visi tā*

rīkosies, tad iestāsies pilnīga visatļautība un katrs darīs, kā grib. Mēs visi zinām, pie kā tas novedīs. Ja jūs gribat tikt pestīti, jums ir jāievēro bauslība. Viss!"

Savukārt, Pāvils atkal argumentē citādāk. Viņš norāda uz Israēla tautas ciltstēvu Ābrahāmu, kurš dzīvoja pirms Mozus, tātad laikā, kad jūdu tauta vēl nebija saņēmusi baušļus. Viņš saņēma Dieva apsolījumu, ka no viņa celsies liela tauta un ka šī tauta būs par svētību visai pasaulei. Ābrahāms uzticējās Dievam un ar to pietika, lai Dieva svētība sāktu darboties. Savukārt, bauslība bija domāta, lai parādītu jūdu tautai grēka piedošanas nepieciešamību, jo cilvēks pats ar saviem spēkiem nevar tikt pestīts. Viņš var censties, cik grib, bet beigās tik un tā tas Dieva priekšā būs atkarīgs no Viņa žēlastības.

Pāvils atgādina galatiešiem, ka viņi ir kristīti. Tātad arī viņi ir saņēmuši Dieva apsolījumu, ka viņi ir Dieva bērni, ka Jēzus Kristus ir miris par viņiem pie krusta, lai parādītu viņiem, cik ļoti Dievs viņus mīl. Viņiem vairs nekas nav jāpierāda. Viņi var dzīvot ar pateicību un prieku par to, ko Dievs ir devis, apliecinot to saviem līdzcilvēkiem ar vārdiem un darbiem. Pāvils raksta: ***"Jūs visi, kas esat uz Kristu kristīti, esat ietēpti Kristū."***

Mēs varam padomāt, kā ir ar mūsu apgērbi. Ir apgērbs, kas norāda uz kādu konkrētu funkciju. Piemēram, mācītāja talāru es nevalkāju ikdienā, tikai dievkalpojumos vai svētdarbībās, norādot, ka mācu Dieva vārdu. Tā daudzām profesijām ir savs amata tērps.

Savā privātajā dzīvē mēs arī vairāk vai mazāk domājam, kā ģērbjamies. Ikdienā es varbūt vados pēc laika apstākļiem, bet svētkos es ģērbju svētku drēbes.

Pāvils saka, ka tas, kas ir kristīts, ir ietēpies Kristū. Kristus ir tā kā mūsu apgērbs, kas, no vienas puses, mūs sasilda, no otras puses, dod liecību mūsu līdzcilvēkiem par to, ko Viņš ir darījis. Kā cilvēki var ieraudzīt, ka esmu ietēpts Kristū? Varbūt caur prieku, ko es izstaroju? Varbūt, kā mēs izturamies viens pret otru, ka ir mīlestība un draudzība, kalpošana un pieņemšana? Cilvēki no malas ierauga to, kā ticība Kristum mani pārveido, ka man ir avots, no kura varu smelties spēku, kas mani atjauno un palīdz tikt galā ar visādām grūtībām. Tas nenozīmē, ka mēs kristieši esam zaudējuši pilnībā savu identitāti. Es joprojām palieku tas, kas es esmu, bet Dieva priekšā tas vairs nav būtiski, vai esmu latvietis, mācītājs vai vīrietis.

Ja esmu kristīts, tad esmu Dieva bērns. Tas varbūt skan tā ļoti vienkārši, bet galu galā tam ir sekas, kā mēs kristieši dzīvojam. Tautība, sociālais stāvoklis, dzimums - tas viss draudzes dzīvē vairs nav galvenais. Ja agrāk Dievs bija izredzējis tikai jūdu tautu, tad caur Jēzu pestīšana ir dota visām tautām. Ja apgraizīšana bija zīme, ko saņēma tikai vīrieši, tad kristīt tika vīrieši un sievietes. Ja agrāk domāja, ka bagātniekiem ir īpaša Dieva svētība, tad Jēzus izceļ nabagos, kuriem pieder Dieva valstību. Ja mēs visi esam viens Kristū, tad tam ir praktiska nozīme, kā mēs viens otru izturamies. Mēs joprojām esam ceļā, bet attīstība notiek. Pāvila laikā kristieši saprata, ka arī bijušie pagāni var būt Dieva bērni. 19.gadsimtā kristieši daudzās valstīs atteicās no verdzības, mūsdienās arvien vairāk baznīcas pieļauj sieviešu ordināciju.

Vai šī brīvība Kristū noved pie visatļautības un ar to pie posta un iznīcības? Vai kristieši ir gatavi dzīvot atbildīgu dzīvi, bez visādiem priekšrakstiem un norādījumiem?

Viss ir atkarīgs no avota: vai mums ir šī dzīvā saite ar Kristu, kas mums rāda ceļu, kā dzīvot, kā attiekties vienam ar otru. Skaidrs ir viens – ja mums nav cieņas un mīlestības savā starpā, tad kaut kas nav kārtībā ar mūsu apgērbi. Jo Kristus tā nerīkojās. Novēlu Jums priecīgus Jāņus! Āmen.